

GLÒRIA AZNAR
TARRAGONA

Maria Climent (Amposta, 1985) és llicenciada en Traducció i Interpretació. Entre altres, ha treballat de professora d'idiomes, de content manager, de professora d'escriptura i de cronista. *Gina* (L'Altra Editorial) és la seva primera novel·la, una obra que parla de 'fer-se gran' i de topar-se amb les realitats que a cadascú esperen. Escrita en ebrenc, és també un relat del Delta i reflecteix temes espinosos com ara la maternitat buscada però no sempre trobada i l'esclerosi múltiple. També en castellà, publicada per l'editorial Alfaguara.

El Delta amb les seves olors i els seus colors és clau en la història de la Gina. FOTO: JOAN REVILLAS

Com està sent l'experiència d'aquest exitós debut literari?

La veritat és que ha estat una sorpresa. La meua pretensió era només trobar una editorial que me'l publicués. A partir d'aquí tot ha estat un regal.

La Gina també és traductora. Hi ha algun tret més en comú amb ella?

Clar. Hi ha aspectes que tenen a veure amb mi perquè a pesar que Gina és una història de ficció, sí que està basada en llocs que jo conec i té moltes coses meves.

A la novel·la plana l'esforç continu per tenir una criatura. Troba que encara és una pressió social per a les dones?

És un tema delicat del qual se'n parla molt lleugerament. D'entrada crec que es pregunta a les dones i a les parelles quan pensen tenir una criatura i potser és que un dels dos no en pot tenir. Potser és un infern per a ells. Mai no saps que hi ha darrere d'això. Crec que és un tema del qual només es parla de la part bonica.

Fa referència a la iaia, que feia totes les tasques de casa. És una reivindicació de la dona?

Sí, especialment les dones d'abans, de fa uns anys, sobretot a Espanya, en què una dona era poc més que una criada i ningú li preguntava si era feliç, quins eren els seus desitjos. Els dels homes encara. Però els de les dones, com l'àvia de la Gina, no importaven.

És un relat amb molt sentit de l'humor, malgrat el rerefons. És part de la seva personalitat?

Sí, la veritat és que l'humor per a mi és com un fil conductor de la meua vida. Intento mirar-me la vida sempre des d'un punt de vista irònic i mirar d'acabar-me rient dels meus problemes.

Què ha significat créixer en el Delta?

Et forja un tipus de personalitat. Crec que ser del Delta és, no només un punt de vista geogràfic, sinó que és un estatus. Ser del Delta per a Catalunya és com ser de l'última part, la més oblidada i

«La Gina titlla el seu cos de suïcida perquè l'esclerosi múltiple reconeix les pròpies cèl·lules com a nocives i les ataca»

«Ser del Delta per a Catalunya és com ser de l'última part, la més oblidada. Créixer aquí et forja un tipus de personalitat»

«Jo sé que passarà el temps, recordaré els mesos de confinament tancada a casa de mare i tindrè un record entranyable»

menystinguda. Jo veig el món des d'aquí i des d'aquí el relato. En aquest sentit, sí que va ser relativament fàcil retratar el món des d'un personatge del Delta perquè sé com pensa una dona d'aquí.

Té les olors de nena com la Gina? Quines olors li venen?

Al Delta tot és molt característic segons les estacions en què et trobes. Només per l'olor ja sabria si estan segant l'arròs, si l'estan plantant o si és hivern. I això és una cosa que no sé massa com s'explica. Són olors conegudes, familiars, de casa. També l'olor de salabror, de baladre. Tots els païsatges que també intento descriure a *Gina* són els d'Alcanar Platja.

Ella parla d'esdeveniments que et canvien per sempre. M'imagino que en el seu cas és l'esclerosi.

Sí, i per això el llibre també en parla perquè és un tema que conec bé.

Com es troba?

Em trobo bé, ara mateix. Hi ha diferents tipus d'esclerosi múltiple i la més normal de tenir és la remitent recurrent i això vol dir que tens un brot i que t'afecta però després et recuperes al cap de setmanes o mesos. Però amb els anys cada vegada et recuperes menys i canvis d'un tipus d'esclerosi a un altre, que seria la progressiva. Jo encara estic en una fase remitent recurrent.

La Gina ho descriu com un cos suïcida.

Clar. Perquè el que fa aquesta malaltia és que reconeix les teves pròpies cèl·lules com a nocives. Llavors les ataca. És autoimmune. Per tant, si el teu cos, que en un principi t'hauria de protegir, el que fa és atacar-te... De moment no hi ha cura, hi ha tractaments, que funcionen prou bé però clar, veus que et condiciona molt. Et canvia la vida. Amb un diagnòstic així has de replantejar-te moltes coses.

I com està vivint aquesta pandèmia i el confinament?

El confinament el vaig passar amb ma mare perquè jo just havia deixat el pis de Barcelona per a venir a viure a Amposta. Això és una decisió que havia pres al febrer. Llavors, va ser arribar i confinar-nos. Jo vivia sola i ma mare també i com que no sabíem si el confinament serien quinze dies o tres mesos, que aleshores seria horrible, vam decidir confinar-nos juntes. La veritat és que al final, lluny de ser una cosa feixuga, jo sé que passarà el temps i recordaré els mesos tancada a casa de mare i tindrè un record entranyable.

'Gina' també es pot trobar en castellà.

Abans de sortir es va interessar l'editorial Alfaguara. Aleshores, es va publicar en català i castellà alhora.

I ara, una altra història?

Clar. És la idea. No voldria deixar-ho aquí, ara que acabo de començar. Però no sé res més.